

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Het wonderbaarlijke geloof van de Almachtige

DE Eeuwige, de Almachtige heeft een wonderbaarlijk geloof, dat nooit gelogenstraft wordt door de evenementen. Zijn wegen manifesteren zich op een harmonieuze manier, want ze zijn geheel in overeenstemming met gerechtigheid, liefde en wijsheid.

De Eeuwige had het geloof om de schepping van de aarde te overwegen. Een fantastisch geloof was onontbeerlijk, want de aarde uit het niets halen en alles wat zich erop bevindt scheppen, vertegenwoordigt een werk van kolossale omvang. Er was vooral voor God een weergalozse moed nodig om de opleiding van de mensen te ondernemen, de opvoeding van hun hart, om hen bekwaam te maken te ontvangen waartoe ze bestemd zijn, namelijk het eeuwige leven. Tot nu toe hebben ze ervaring met het kwaad opgedaan, maar weldra zullen zij de gelegenheid hebben ervaring met het goede op te doen.

De bron van alles wat bestaat ligt, zoals wij weten, in de heiligdommen van de verblijven van de Allerhoogste. Het is God die levert wat nodig is voor het onderhouden en het bestaan van alles wat het heelal vormt, en in het bijzonder de aarde. De Eeuwige wil dat deze Zijn glorievolle voetenbank wordt. Daarom droeg Hij er zo'n bijzondere zorg voor om ze aan te kleden en prachtig te maken. Hij ontplooidde vooral een weergalozse liefderijke zorg om de mensen te onderrichten en te vormen, opdat zij het waard worden om er eeuwig te wonen. Voor alles was dus meesterlijk gezorgd, met de onuitsprekelijke wijsheid om aan alle verstandige wezens de vrije wil te laten, namelijk de vrijheid om te kiezen tussen goed en kwaad.

De mensen hebben niet het echte geloof, want dat kan alleen verwezenlijkt worden door altruïstisch gedrag. Zolang men vrijwillig een egoïstisch doel volgt, vervalt men in lichtgelovigheid. Dat is het geval met de mensheid. De geest van de mens is egoïstisch, terwijl zijn organisme op een zeer gunstige manier op het goede reageert. Altruïsme, nl. de uiting van vriendelijke en weldoende gevoelens jegens de naaste, is goed. De Almachtige schiep alle dingen opdat ze voor elkaars welzijn bestaan. De mensen zijn geschapen onder dezelfde wet. Zij zijn dus gehouden hun organisme eerst te geven wat er die uitwerking op heeft. Zij doen het echter niet en dat veroorzaakt ziekte en dood.

Opdat zijn organisme gedijt, moet men het de geestelijke voeding geven die er geschikt voor is, zoals rust in zijn ziel, want opwinding, zorgen, ontevredenheid

en woede zijn evenzeveel uitingen die voor hem zeer schadelijk zijn. Alles wat gedaan wordt om het organisme vooruit te helpen, te stimuleren, op te wekken wordt het goede genoemd door de Schrift. Alles wat het tegenovergestelde effect teweegbrengt stelt het kwade voor. Alles wat niet bestaat voor het goede kan niet blijven leven, want alleen het goede is levensvatbaar. Een vervalsing van het geloof is de lichtgelovigheid. Ze bestaat eruit op fictieve, vooral egoïstische dingen te steunen, en te denken dat het goede eruit zal voortvloeien. Het resultaat van dit gedrag uit zich door aftakeling en vernietiging.

Wij vinden in de Schrift het verhaal van bepaalde persoonlijkheden die zich op een veel altruïstischer manier gedragen hebben dan de mensen in het algemeen. Deze trouwe kinderen van God hebben het waarachtige geloof verworven en hebben grootse zegeningen geogst, terwijl de egoïsten er zichzelf van beroofden door hun handelwijze.

De Almachtige heeft een volledig geloof, omdat de basis van Zijn Troon de liefde is verbonden aan onberispelijke rechtvaardigheid, wat wijsheid en macht teweegbrengt. Dat complete geloof wordt voorkennis. Zo kent en weet de Allerhoogste alles van tevoren. David zei: "Uw ogen zagen mijn vormeloos begin, alles werd in uw boekrol opgetekend, de dagen, die voor mij bestemd zijn, voordat er nog maar één daarvan bestond." Het is het effect van het volmaakte geloof van God, dat voorkennis betekent. En de sublieme voorkennis, zoals ze zich bij de Almachtige uit, wordt voorbestemming. Zo kon Hij mensen voorbestemmen tot het eeuwige leven op de herstelde aarde, nadat zij door een complete heropvoeding gegaan zijn. Een klasse personen, uit de mensen gekozen, kon ook voorbestemd worden tot de hoogste waardigheid die men zich kan voorstellen, namelijk die van de kleine kudde, van het koninklijk offerpriesterschap, dat de geestelijke moeder van de mensheid moet worden. Het is een onuitsprekelijk en glorieus doel voor hem die het begrijpt, die op de oproep antwoordt en deze trouw opvolgt. Hij komt tot de definitieve volbrenging van dat grandioze programma, door het echte geloof te verwerven.

Wat het leven van de mens onderhoudt

De mens is bestemd om een weldoende spiritualiteit te ontwikkelen, dat wil zeggen altruïstisch; anders is

hij tot vernietiging gedoemd, terwijl wie het programma van het altruïsme naleeft, zichzelf voorbestemt tot het leven. De aarde en haar bewoners moeten in de eeuwigheid een prachtige demonstratie zijn van de grootheid van de werken van de Allerhoogste, van Zijn alwetendheid en Zijn almacht. De schepping van de aarde maakte kreten van vreugde en bewondering los bij de engelen van God, zoals Job zegt in zijn boek. Toen onze geliefde Verlosser, in zijn voorbestaan, door de macht van de geest van God, de aarde schiep, waren alle hemelse vorstendommen vervoerd van geestdrift en enthousiasme tegenover dat grandioze en indrukwekkende spektakel.

Zoals wij vernomen hebben, is de oorsprong van alle dingen de geest van God. De mensen kunnen het niet begrijpen, omdat zij in diepe duisternis verkeren. Sommige geleerden beweren dat de mens van de aap afstamt. Zij koesteren en verspreiden de wildste en zelfs de meest onwaarschijnlijke ideeën, omdat de hoogmoed hen zonder meer, als kinderen, belet te aanvaarden dat de macht van de geest van God het beginsel is waardoor alles is gevormd.

Om de wegen van de Allerhoogste en Zijn gedachten te begrijpen, moeten we ons onderwerpen aan de invloed van de geest van God. Door hem zijn we in staat de golven van de zegen van de Almachtige te ontvangen. Het is dat directe contact dat wij met de Schepper kunnen hebben dat het ons mogelijk maakt Zijn karakter en Zijn wonderbaarlijke plannen te leren kennen.

Inderdaad, de Bijbel lijkt te onderrichten dat God straft. En toch ben ik ervan overtuigd dat Hij niet straft. Waarom heb ik deze overtuiging? Omdat ik Hem ken, omdat ik weet dat Hij vriendelijk, goed, barmhartig is en dat het Hem onmogelijk is te straffen. Dat ik deze overtuiging verworven heb, is omdat ik met heel mijn hart getracht heb het programma na te leven dat God ons voorstelt; en door mij erop toe te leggen het na te leven, ben ik erin geslaagd de goddelijke gedachten te begrijpen. Voordat ik deze glorievolle wegen naleefde, kon ik ze niet begrijpen en ik was ook, zoals de religieuze mensen in het algemeen, bang voor een straf vanwege de Allerhoogste. Maar zodra men de nodige inspanningen doet, wordt de weg verlicht. Het licht is gezaaid voor de rechtvaardige. Dat las ik in de Bijbel. Ik heb dus geprobeerd eerlijk de goede strijd van het geloof te strijden en ik heb mij rekenschap kunnen geven dat de mensen, wanneer zij eens en voor altijd overtuigd zullen zijn dat hun organisme slechts altruïsme, namelijk de liefde, kan verdragen, geen egoïsten meer zullen willen zijn.

De goede dag voor Mathéa

DE provincie waar Mathéa werd geboren ligt in de rijke velden rond de Vienne en de Loiret; wat het gezin betreft, dat hield weldra het midden tussen een strafkamp en slavernij. Dat was over het algemeen de sfeer die heerste onder het draconische regiem van de moeder. De vader, verpletterd onder die persoonlijkheid van zijn vrouw, ging zoveel mogelijk weg en verscheen slechts één keer per week en dikwijls nog minder. Hij werkte op een boerderij of soms bij het spoor, had hij niets te zeggen en zei ook niets, hij had niet voldoende standvastigheid om een beetje zachtheid, rechtvaardigheid en vrede te brengen in die in de omtrek gevreesde oorlogsfere.

De moeder, dat moet erkend worden, had veel capaciteiten, pakte alles aan. Een toverhand met naaien, een ijzeren hand voor de kinderen. De geestelijken, altijd liefhebbers

van een verzorgde pasvorm, gingen weg bij de grote kleermakers en kozen voor de schaar van deze naaister van het platteland. En zo naaide Lydie de jurken van de priesters, had de broek aan, regelde de omgeving, commandeerde, beval, schreeuwde, brulde, en sloeg met een onblusbare energie.

De kinderen waren in grotere getale gekomen, dan eigenlijk beter was geweest. Bijna elk jaar weer een kleintje erbij, met het betrekkelijke voorrecht gedoopt te worden.

Mathéa, een lief en vriendelijk meisje, had vlug gemerkt wat die indrukwekkende opvoeding waard was. Haar herinneringen gingen net zo ver terug als de slechte behandelingen. Met vier jaar al had ze een voorbeeld gekregen van wat haar later te wachten stond. Ze was toen met hulp van haar broer over het hek geklommen, dat haar achter in de tuin verhinderde met de kinderen in de buurt te gaan spelen.

Ze vermaakte zich dus, van geen schuld

bewust, in het zand aan de andere kant van de omheining, toen haar moeder dat merkte. Lydie had toen met een handschoen een bos grote brandnetels uitgetrokken, trok het meisje voor een ontsteld publiek haar broekje uit en had haar gegeseld tot het kind zelfs niet meer de kracht had om te huilen.

Maar Lydie zat de oudste van de jongens nog meer op zijn huid. Zijn aanwezigheid moest haar wel zeer ergeren... misschien omdat hij lief was en zonder huilen of rancune het machtsmisbruik van zijn moeder verdroeg. Niemand zou natuurlijk gelukkig hebben kunnen zijn in dat klimaat van voortdurende verschrikking. Zodra Lydie het minste sprankje van tevredenheid toonde, vergaten ze de vernederingen, het geschreeuw, en de klappen. Heel lief kon ze zijn; één keer per jaar met Kerstmis, dan omhelsde ze hen allen, een prachtig cadeau voor de gelegenheid.

Ondanks alles was deze vrouw zo wraak-

zuchtig, zo onvoorspelbaar, die met opgeheven hoofd door het dorp liep, en overal een antwoord op had, deze zo gevreesde moeder, die zelf niemand vreesde, heel erg bang voor onweer. Zij verzamelde dan haar kroost en stak een kaars aan als een manier van boetedoening, alsof de donder die bulderde boven haar hoofd de stem van de engel was die het laatste oordeel aankondigde. De preek van de priester maakte veel minder indruk op haar en stimuleerde haar zelfs niet om haar manier van doen te doorgronden, of haar barbaarse methodes erbij te betrekken. Het is waar dat volgens de doctrine die vanaf de hoge kassel geprezen werd, God niet beter handelde dan zij, met een hel die Hij had geschapen als straf voor alle ongehoorzamen. Voor de groep martelaren, deed de kleine familiehel eerder twijfelen aan die andere. De catechismus sprak toch, hoe in tegenspraak ook, van Christus, van zijn mooie woorden, van zijn lijden en de kinderlijke ziel, gekenmerkt

Om niet teleurgesteld te worden

Tegenwoordig zijn de mensen volmaakte egoïsten, omdat zij denken dat het een voordeel is voor hen. Zij verlangen vooraanstaande betrekkingen te hebben, zij streven naar een winstgevende en eer opleverende functie. Zij zien ook dat zij in het graf verdwijnen en de prooi van de wormen worden. Dat mishaaft hen in de hoogste mate, zij raken erdoor ontgoocheld. Zij zouden graag willen dat de herinnering aan hen bewaard wordt. Zij proberen die dus levend te houden, zich nog te laten gelden na hun dood. Daarom laten ze zich fotograferen, tekenen, schilderen, ze verlangen zelfs dat men een monument voor hen opricht. Zij trachten op een blijvende manier hun gelaatstrekken, de uiterlijke manifestatie van hun persoonlijkheid in het geheugen te griffen. Zij negeren dat dat geen enkel belang heeft, want het maakt niet uit, dat de ogen van iemand blauw of bruin zijn, dat zijn haar blond of zwart is, dat hij groot of klein is. Wat telt, is een goed gezind, gevoelig hart, dat de indrukken van de goddelijke genade kan ontvangen en dankbaar en gehecht aan de Almachtige wil zijn, evenals aan onze geliefde Verlosser. De welbeminde Zoon van God bewees ons een onschatbare, opperste dienst, de dienst der diensten, door ons te bevrijden van de veroordeling die op ons drukt. Zonder hem zouden we niets kunnen doen en zonder hem zouden we niet het eeuwige leven erven. Hij is onze verlossing en onze bevrijding. Hij is onze geestelijke verdediger.

Ook vanuit lichamelijk gezichtspunt, hebben we in ons organisme deze verdedigingselementen om de stoffen, schadelijk voor het lichaam, te beletten erin te blijven. Zo is het weefsel langs de luchtpijp en in de bronchiën een middel om de luchtwegen te behoeden voor infecties, want wij zijn geneigd om stoffen in te ademen die schadelijk zijn voor de bronchiën. Wanneer de stoffen in de bronchiën zijn doorgedrongen, werkt het epitheel totdat het erin geslaagd is ze allemaal op te hopen, zodat wij daarna verplicht zijn ze op te hoesten; zo worden de longen automatisch schoon gehouden.

Bij het bloed is dat hetzelfde. Het zou voortdurend bezoedeld worden als wij niet de lever hadden die het bewonderenswaardig filtreert om er de giftige stoffen uit te halen. Maar als wij willen dat hij fatsoenlijk werkt, moeten we hem niet belemmeren in zijn functie. Als men zich voortdurend zenuwachtig maakt, blokkeert het de circulatie tenslotte zo sterk dat de lever niet meer voor zijn werking kan zorgen. Men zegt dat degene die in deze toestand verkeert teveel gal maakt, en zo geelzucht oploopt.

Men moet zich dus rekenschap geven van de immense invloed van het geestelijke op het lichamelijke. Wanneer de gevoelszenuwen erg aangetast zijn, kan dat onheilspellende resultaten geven, want de lever filtreert het bloed niet meer fatsoenlijk, en zo vormen zich galstenen, die veel doen lijden. Dit alles is het resultaat van voortdurend gespannen zenuwen. Een Duits gezegde zegt met reden: "Mens, maak je niet boos!" wees niet zo gespannen.

Normalerwijze wordt het bloed op een bewonderenswaardige manier gefilterd door de lever; de vloeibare onzuiverheden verdwijnen met gemak en zonder pijn in de galblaas. De gal vloeit in de dunne darm en lost vetstof op.

De weg van het leven

Als de mensen hun organisme behandelden op de goede manier, zouden ze het eeuwige leven kunnen bereiken. Het wordt nu aan iedereen aangeboden, als resultaat van het verlossingswerk verricht door Christus en degenen die de kleine kudde vormen. Deze kudde stelt het tabernakel van God voor te midden van de

mensen, zoals de Openbaring toont. Degenen die haar vormen, gekozen uit de ontaarde mensheid, moeten het kwaad verduren en het met goed vergelden, door boete te doen, door voor de schuldigen te betalen. Het is namelijk het tabernakel te midden van de mensen dat alle moeilijkheden wegneemt. De tegenwaarde van de boetedoening stelt enigszins de kwalen voor die de kleine kudde, de bruid van het Lam, moet verdragen om de nieuwe wereld te baren. Dat gaat niet zonder pijn, dat kan men wel bedenken. Het baren is geen gemakkelijke zaak, want na de zondeval van de mens werd er tegen Eva gezegd: "Met pijn zal je kinderen krijgen."

Wij zien het, onze boodschap is niet iets abstracts. Men spreekt niet over de heiliging op een mystieke manier, men zet de dingen op hun plaats en de puntjes op de i. Zo begrijpt iedereen het en men kan niet beweren dat het ondoordringbare mysteries zijn.

Er zijn situaties waar mensen blij zijn, wat op een zeer gelukkige manier zijn weerslag heeft op zijn zenuwstelsel, en van de weeromstuit op zijn gehele organisme. Vreugde is echt voedsel voor het bloed. Terwijl verdriet, treurigheid zeer slechte gevoelens zijn, omdat zij het bloed op een desastreuze manier beïnvloeden.

Het is dus het moment voor allen die een beetje gezond verstand hebben hun verkeerde begrippen aan de kant te zetten, naar de boodschap te luisteren die de Heer tegenwoordig tot het hart van alle goed gezinde mensen richt. Degenen die nadenken, zeggen dan tot zichzelf: ik heb me werkelijk gedragen als een waanzinnige. Ik heb bankbiljetten opgestapeld, ik heb erebetrekkingen nagestreefd, ik was een schijnheilige, ik heb geglimlacht terwijl ik woede in het hart had, ik heb gelogen, alleen maar uit hoogmoed en glorie en ik heb mijn gezondheid beschadigd. Ik zal beginnen de goddelijke lessen te volgen vervat in *De Boodschap aan de Mensheid*, om mij te genezen en het leven te verwerven.

Het is zeker de enige weg tot het leven, vreugde en geluk. Hij staat open voor allen die zachtmoedig willen zijn, geroepen om de aarde te erven en kinderen van God te worden in de volle betekenis van het woord, dat wil zeggen van levensvatbare wezens.

De dag komt waarop alle mensen, met inbegrip van degenen die uit het graf zullen komen, zich zullen aansluiten bij het goddelijke programma en de aarde met kinderen van God zullen vullen, en niet meer zullen sterven.

Dat is het resultaat van het prachtige geloof van de Allerhoogste, die het volledige herstel van de mensen voorzien heeft op een aarde die weer een paradijs is geworden, door het verlossingswerk van de Zoon van God. Dat zijn onuitsprekelijk mooie vooruitzichten, die allen met vreugde vervullen die erin geloven en zich aansluiten bij de glorierijke en onfeilbare wegen van de Almachtige.

De oorsprong van het kwaad en hoe het te verhelpen

De krant *Ouest-France* van 16 februari 2022 publiceert een interessant artikel van Loïc Dutay over de relatie tussen het verschijnen van infectieziekten en het verval van de biodiversiteit.

"Biodiversiteit en infectieziekten"

Context. *"Het is het verval van de biodiversiteit die de oorzaak is van het verschijnen en ontwikkelen van ziekten die tot pandemieën zijn geworden."*

"...Bacteriën stellen de regels op voor de vorming van het leven, van ons leven. Ze hebben de essentiële functies van leven uitgevonden: fermentatie, fotosyn-

these, het inademen van zuurstof, en het opvangen van stikstof. Het zijn de bacteriën die het zuurstofgehalte van de atmosfeer stabiliseren op 21%.

Er moet nog veel worden gedaan aan de opvoeding van jong en oud, met het oog op het begrijpen van de onderlinge samenhang tussen alle wezens (inclusief de microscopische) op de planeet, alles wat vandaag leeft en de organismen die hen voorgingen.

Alle levende wezens communiceren met elkaar door de bacteriën die hen vormen en door de hulpmiddelen die ze delen (lucht, water, golven, informatie, substanties...). Van Aristoteles tot vandaag hebben alle overleveringen verklaringen en modellen opgesteld over de relatie van de mens met de natuur, onze leefomgeving, de basis van ons leven.

Een infectieziekte (Ebola, Covid, SARS...) is het resultaat van interacties tussen bacteriën of virussen die in een dierlijke of plantaardige gastheer leven en ons wederzijds kunnen beïnvloeden. Al het onderzoek van de afgelopen dertig jaar heeft aangetoond dat de snelle verspreiding van deze gastheren (bijvoorbeeld knaagdieren) en ook het verdwijnen van dieren (die bijvoorbeeld knaagdieren eten) de oorzaak zijn van de epidemie en het gevolg van menselijke activiteiten: ontbossing, intensieve landbouw vooral in monocultuur, de ontwikkeling van stedelijke gebieden, het verkeer, enz.. Klimaatverandering versterkt deze risico's.

De stap die door de mensheid moet worden gezet, kan worden samengevat in drie punten voor onderwijs en handelen.

– Het is het verval van de biodiversiteit die de oorzaak is van het verschijnen en ontwikkelen van pandemieën.

– Volledige gezondheid is de gezondheid van de ecosystemen (zelfs ver weg), van de dieren (inclusief wilde) en de fysieke en mentale gezondheid van de mensen (isolatie is een risicofactor).

– De meest kwetsbare mensen wonen in de armste landen en in de armste delen van de rijkste gebieden.

We zijn de eerste generatie die getroffen wordt door deze pandemieën én klimaatverandering en de laatste generatie die de slechte ontwikkeling kan tegenhouden, voordat de ecologische situatie van onze habitat, de aarde, onomkeerbaar is."

Dit artikel is heel duidelijk. Samengevat: het evenwicht dat bestond tussen mens en natuur is verbroken. En de verstoring van dit evenwicht veroorzaakt allerlei crises die uiteindelijk de mens zelf bereiken. Het is duidelijk dat we de verschillende natuurlijke hulpbronnen niet eindeloos kunnen blijven exploiteren zonder ernstige gevolgen te ondervinden van deze zinloze handelwijze. En zoals Loïc Dutay aangeeft, moeten we handelen, voordat de situatie onomkeerbaar is.

Om te handelen, zou men overtuigd moeten worden van de oorzaken van het probleem. Als we het voorbeeld nemen van de Covid-pandemie. We proberen onszelf te beschermen met verschillende medische middelen. Maar daarbij bestrijden we effecten en geen oorzaken. Onze geneeswijzen herstellen niet het evenwicht dat in de natuur is verbroken.

Het is erg interessant om dit verbreken van het evenwicht en de gevolgen die daaruit voortvloeien op te merken, omdat het ongetwijfeld getuigt van het evenwicht dat bestond voordat het werd verbroken. Dit evenwicht is niet het gevolg van toeval. Evenwicht is de getuigenis van een perfectie die alleen het werk kan zijn van een Schepper wiens wijsheid de onze overtreft, omdat het waar is dat niet alles wat mensen kunnen voortbrengen perfect is, omdat we van onszelf onvolmaakt zijn.

We zijn er daarom van overtuigd dat het onze enige redding is om ons tot deze Schepper te wenden. Als Hij de Bewerker is van alles wat bestaat, kan Hij ook herstellen wat beschadigd is door de tussenkomst van de mens. Bovendien is dit herstel al aan de gang. Het begon met de komst naar de aarde van onze geliefde Heiland, de Zoon van God. Hij is het, de Verlosser,

door het goede, het nobele en het juiste, verwierp de rest.

Mathéa werd vooral aangetrokken door dat aspect en zocht de gunst van God, in de hoop zo de genegenheid en liefde te vinden die in huis niet bestonden. Met acht jaar liep ze alleen naar de kerk om te knielen voor het kruis, smekend om hulp voor haar hart vol smart. Het mysterie was groot en de kleine stelde zich God voor met het gezicht van een patriarch en de mijter van een bisschop. Jammer dat die almachtige godsdienst zelfs niet aan haar moeder en aan anderen had geleerd de elementaire rechtvaardigheid, vergeving en geduld, zachtheid en nederigheid! Dan zou het leven zeker waard zijn geleefd te worden.

In deze reeks van beproevingen was de dood van het kleine zusje zwaar om te dragen. Mathéa hield van haar het meeste, wat de jaloezie wekte van haar moeder. Toen deze zich tenslotte troostte met het idee dat

God het meisje tot zich had genomen, bleef Mathéa ontroostbaar. De dood van Jezus aan het kruis kwelde haar al erg, hij die slechts één woord had hoeven zeggen om aan dit tragische einde te ontkomen, waarom had hij dat niet gezegd? Haar zusje kon dat niet en had niemand dan dat verschrikkelijke einde kunnen verhinderen?

Mathéa was twaalf jaar, toen Lydie besloot dat ze genoeg had geleerd om de kost te gaan verdienen. Ze had haar dus verhuurd aan groenteboeren die eerstelingen van het land verkochten, om op de kinderen te passen. Mathéa had de school dus verlaten, maar in dit nieuwe milieu was de sfeer een verademing. Deze entourage met groente en fruit was een hoekje van het paradijs, en dikwijls was ze in verleiding gekomen om zich te bedienen van deze smakelijk uitzienende gedroogde vruchten en oliehoudende zaden. Ze zou tegen zichzelf hebben kunnen zeggen, dat ze die wel verdiend had, want niemand

bood er haar ooit een aan. Maar Mathéa had een geweten dat dat gebaar tegenhield en vrees verjoeg het in haar gewekte verlangen. Ze had kost en inwoning, maar haar moeder wilde er meer uit halen en had haar weer verhuurd aan een oorlogsweduwe die een stuk land had.

Aldus was Mathéa die eigenlijk voorbestemd was om te studeren, op haar veertiende boerin geworden. Ze moest voor de koeien zorgen waar ze bang voor was, voor de stal, de melk en de kaas, voor het hooi en de mest. Vier hele jaren waren verlopen eer een nieuw moederlijk bevel haar gelaste naar huis te komen. Met haar spaargeld moest ze een naaimachine kopen en onder het kritische en strenge oog van haar moeder leren naaien. Op zondag ging ze om haar kostgeld te betalen werken in een restaurant op het land. Dat was nog de beste dag van de week!

Als Mathéa maar had kunnen breken met dit verdoemde bestaan! Een ongecontro-

leerde opmerking geuit in de buurt van deze heerszuchtige moeder had haar zo'n geweldige oorvege opgeleverd dat ze er gedurende een hele maand een scheef verwrongen gezicht van had gehad en slechts met veel moeite kon eten. Ze kon huilen, maar dat leverde alleen maar sarcastische opmerkingen op van deze vrouw die ervoor zorgde dat niemand haar medeleven betoonde.

"Ga toch weg van hier, ze gaat je pijn doen," zei haar jongere zus herhaaldelijk tegen haar.

Mathéa stelde dat dan ook voor aan haar moeder. "Vind ergens anders werk voor mij, omdat je me hier niet meer kan luchten."

– Aha, je wil vertrekken... Prima, ga maar...! Waar wacht je nog op? En ik hoop je nooit meer te zien!

Ze had woedend wat kleren in een bontjas gerold en haar met deze bundel op straat gegooid. Het was negen uur 's avonds en midden in de winter... Buiten zou Mathéa

degene die zal redden wat verloren is gegaan. Want de onevenwichtigheid waarnaar in dit artikel wordt verwezen, is slechts een klein deel van de grote onevenwichtigheid die momenteel op aarde heerst, een onevenwichtigheid die ook de mens treft door de zonde waarvan de dood het loon is.

Door zijn leven te geven in zijn offer aan het kruis betaalde onze geliefde Heiland onze losprijs. Het geloof in hem en in zijn verdiensten wordt gegeven aan degene die erom vraagt en er vurig naar verlangt. We hebben daarom alles wat nodig is om een lang proces van heropvoeding te beginnen dat ons, als we volgzzaam zijn, zal leiden om onze toestand als kinderen van God te herwinnen en dat ons daarom in staat zal stellen onze bestemming te herwinnen: het eeuwige leven op een herstelde aarde.

Wat is de Tempel van de levende God?

De tekst die we hier reproduceren, werd ons gegeven door een aardige vriend. Hij is geschreven door de Bulgaarse esoterische filosoof Omraam Mikhael Aïvanhov.

Jezus zei: "Jullie zijn de tempels van de levende God." Maar mensen zijn gewend om naar houten of stenen tempels te gaan die niet leven, en ze zorgen niet voor deze tempel die ze zelf zijn, hun hele wezen.

Zeker, dankzij de vurigheid van alle gelovigen die er eeuwenlang zijn gekomen om te bidden, hebben deze gebouwen zelf toch ook iets levends, maar dit kan niet worden vergeleken met een mens die in staat is geweest om zijn wil te versterken, zijn hart te zuiveren, zijn intellect te verlichten, zijn ziel te verruimen en zijn geest te heiligen, want zo'n wezen is een ware tempel geworden.

En het is wanneer je een tempel bent, wanneer je in je tempel bidt, dat God je hoort en naar je luistert. En als je je er tegelijkertijd van bewust bent, dat je in die andere tempel, in het universum, bent, word je een compleet wezen, ben je helemaal volledig.

Het is eigenlijk de apostel Paulus die deze gedachte uitstraalt, vooral in zijn eerste brief aan de Korinthiërs, 3: 16, waar hij zegt: "Weet u niet dat u de tempel van God bent en dat de Geest van God in u woont?" En dit is precies het belangrijke element van deze uitspraak: je bent de tempel van God als de geest van God in je woont. Nu hebben we in de kolommen van onze krant voortdurend laten zien dat het verkrijgen van de geest van God aan zeer specifieke voorwaarden is onderworpen.

We weten al dat er gedurende het evangelische tijdperk, vanaf de komst van onze dierbare Heiland op aarde tot op de dag van vandaag, slechts één klasse mensen in staat is geweest om de geest van God te ontvangen. Het is de ware Kerk van Christus, gevormd door een groep van godgewijde mensen die onze dierbare Heiland volgden, niet alleen in zijn glorie maar vooral in zijn schande, zoals de apostel Paulus verklaart: "Als wij kinderen zijn, zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus, als wij toch met Hem lijden, om met Hem verheerlijkt te worden." Rom. 8: 17.

Alles wat beweerd wordt, moet aangetoond kunnen worden. Zoals de apostel Johannes zegt: "Wie zegt dat hij in hem (en dus in Christus) woont, moet ook wandelen zoals hij zelf wandelde." 1 Johannes 2: 6. Om terug te keren naar ons onderwerp, als we beweren de tempel van de levende God te zijn, moeten we ook bewijzen dat de geest van God in ons woont; men moet heilig zijn, zoals de apostel Paulus laat zien: "De tempel van God is heilig en dat is wat u bent." 1 Kor. 3: 17. Nu weten we wel dat we geen heiligen zijn, maar zondaars. We hebben van onze vaders de ijdele manier van leven geërfd (1 Petrus 1: 18) en

om heilig te worden, moet men zichzelf heiligen, met andere woorden, zijn karakter veranderen.

Dit is de opvoeding waartoe de Heer allen uitnodigt die volleeerde zonen van God willen worden. "Kom tot mij allen die moe en belast zijn, en ik zal jullie rust geven." Mat. 11: 28. En onze beminde Heiland voegt eraan toe: "Neem mijn juk op u en ontvang mijn lessen, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw ziel." Mat. 11: 29. In deze paar woorden zit het hele proces verrat dat ons tot een kind van God kan maken, als we ze volgen. Het is een oproep tot samenwerking bij de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde. Want er is geen redding zonder toewijding, zonder te werken voor het heil van anderen. En zonder deze samenwerking, zonder deze deelname aan Gods werk, kan Gods geest niet op ons rusten en zijn we niet Gods tempel.

Het is duidelijk, zoals het artikel waarmee we ons bezighouden zegt, dat ons lichaam op zichzelf al de tempel van God is in de zin dat het automatisch de universele wet gehoorzaamt; elk orgaan van ons lichaam bestaat niet voor zichzelf, maar voor het welzijn van het hele lichaam. Het hart klopt niet voor zichzelf, maar om bloed in alle delen van het lichaam te stuwen. Hetzelfde geldt voor de longen die niet voor zichzelf ademen maar om het lichaam in leven te houden. Men zou ook de maag, lever, enz. nog kunnen opsommen. Al deze organen werken voor het welzijn van het geheel van de andere organen, en hun werk brengt een resultaat voort, dat leven wordt genoemd. In die zin kan ons organisme worden genoemd: "de tempel van de levende God". Door de universele wet in acht te nemen, verheerlijkt het de Heer.

Onze tekst noemt verder nog het universum dat inderdaad ook een tempel van de Heer is, omdat het door Hem is geschapen door middel van de grote Logos en alle hemellichamen waaruit het bestaat, houden zich ook aan de universele wet. Dit is te zien aan de baan van de planeten rond de sterren; zoals de aarde om de zon. Het is ook te zien in de kringlopen die op het land bestaan: de verschillende luchtstromen en waterstromen in de zeeën.

Alleen de mens houdt zich momenteel niet aan deze kringloop van zichzelf naar anderen. Hij heeft de tegenovergestelde kringloop aangenomen, van anderen naar zichzelf, en daarom sterft hij. Maar we weten dat de dag komt, dat het drama van het toelaten van het kwaad dat nu op aarde heerst, tot het domein van het verleden zal behoren. Alle dingen zullen nieuw worden. Op grond van het offer van Christus, onze dierbare Verlosser, en door hun karakter te veranderen, zullen alle mensen hersteld worden en in staat zijn om hun bestemming te bereiken: het eeuwige leven.

Een getuigenis tot de glorie van God

De zendbrief aan de Hebreërs levert ons, in hoofdstuk 11, het verhaal van de helden van het Oude Verbond en zegt ons dat het aan hun geloof hulde bracht. Sommigen waren ook bewonderenswaardige voorbeelden van moed en trouw.

Zo gaven bij voorbeeld, de drie Hebreërs, die niet eens vermeld worden in de zendbrief aan de Hebreërs, een schitterende getuigenis van hun trouw. Allemaal kennen we hun verhaal dat men in het boek van de profeet Daniël kan lezen. Wij zullen proberen er hier een kleine samenvatting van te geven.

Koning Nebukadnezar, die toen over het koninkrijk van Babylon heerste, had net een indrukwekkend gouden beeld laten maken en wilde dat het aanwezige volk bij het geluid van allerlei muziekinstrumenten voor dat beeld zou knielen. Het werd duidelijk gemaakt dat wie niet zou knielen, levend in een brandende vuuroven geworpen zou worden.

Drie vrienden, jonge Israëlieten die naar de taal gebruikt in Babylon Sadrak, Mesak en Abednego genoemd werden, die in Babylon in ballingschap waren, knielden niet voor het beeld. Voorgesteld aan de koning, vroeg deze hun of het met opzet was dat ze niet knielden voor zijn standbeeld en sommeerde hen vervolgens om te knielen bij het geluid van de muziekinstrumenten. Hij voegde eraan toe: "Welke god zal jullie dan uit mijn hand kunnen bevrijden?" Het antwoord van deze drie mannen getuigde van een geloof dat enorme indruk op ons moet maken. Zij zeiden: "Wij vinden het niet nodig, o koning uw vraag te beantwoorden, want als de God, die wij vereren, ons uit een brandende vuuroven en uit uw handen kan redden, zal Hij ons redden. Maar ook al redt Hij ons niet, majesteit, weet dan dat wij uw goden niet zullen vereren, nog zullen buigen voor het gouden beeld dat u hebt opgericht." Dan. 3: 16-18.

Dat onherroepelijke antwoord beschouwde de koning als een uitdaging, en dat maakte hem razend en betekende voor de drie mannen de vuuroven die zevenmaal meer verwarmd werd dan gewoonlijk. Enkele van de sterkste soldaten van het leger van de koning kregen het bevel hen te boeien en in het vuur te werpen. De koning wilde weten wat er met hen geschiedde, en zag vier mannen zonder boeien die zich met elkaar onderhielden en vrij rondliepen te midden van de vlammen.

Hij beval toen Sadrak, Mesak en Abednego uit het vuur te komen. Nadat hij vastgesteld had dat zij geen enkele schade hadden, verklaarde de koning: "Gezegd zij de God van Sadrak, Mesak en Abednego, Hij heeft zijn engel gezonden en heeft zijn dienaren gered. Zij hebben zich op Hem verlaten, zij hebben het bevel van de koning genegeerd, en hun lichamen prijsgegeven, omdat zij voor geen andere dan hun eigen God willen neerknielen of buigen." Dan. 3: 28.

Deze bekering van de koning is voor ons de mooiste getuigenis van de trouw van deze drie helden van het geloof, en hoe dan ook een teken van de goddelijke goedkeuring. Inderdaad, wij zouden ook, voor ons deel, dat opperste doel voor ogen hebben: dat de Naam van de Almachtige, onze God, dankzij onze getuigenis, herkend en verheerlijkt kan worden door vijandige lippen. Maar wij kunnen vaak, in onze beproevingen, nauwelijks de goddelijke genade en bescherming ervaren. Onze trouw veroorlooft ons niet de goddelijke goedkeuring te ontvangen, en onze God te verheerlijken zoals dat het geval was voor de drie Hebreërs, Daniël en nog veel anderen.

En toch, hebben wij veel meer kennis van de goddelijke wegen dan deze trouwe overwinnaars. Wij hebben de getuigenis van onze geliefde Verlosser, zijn offer en de zekerheid van de genade en de goddelijke barmhartigheid. Wij hebben de kennis van de universele Wet ontvangen, door de laatste Boodschapper van God. Wij zouden een massief geloof moeten uiten. Zoals wij weten, is het wel mogelijk, maar we moeten dienovereenkomstig het nodige doen. Geen compromissen meer met de geest van de wereld, een volledige eerlijkheid en oprechtheid, een algehele heiliging.

Wij weten dat wie de schitterendste getuigenis van de waarheid gaf, onze geliefde Verlosser was. Zijn trouw, zijn nederigheid, zijn liefde en de macht van zijn woorden dwongen sommigen onder zijn best gezinde tegensprekers om hem te herkennen. Van hen wordt de hoofdmans vermeld en de mannen die met hem waren om Jezus te bewaken terwijl men hem kruisigde. Toen de Heer de laatste adem uitblies, verklaarden deze mannen: "Waarlijk, deze man was de Zoon van God." Matth. 27: 54. Ondanks alle kracht van zijn boodschap en vooral van zijn opdracht werden nog niet alle mensen daardoor getroffen.

Maar de dag komt waarop de getuigenis en het offer van onze geliefde Verlosser erkend zullen worden door iedereen, aangezien er gezegd is dat in de naam van Jezus elke knie zal buigen. Fil. 2: 10. Wij verhe-

toch dood zijn gegaan van de kou, maar de hemel had haar ellende gezien en voor haar een goed bed gevonden bij de restaurant-houder waar ze op zondag werkte. Ze zou daar wel hebben kunnen blijven, ze had het daar goed, maar haar moeder die daar vis leverde, profiteerde ervan door allerlei waanzin te schreeuwen bij de ingang en de klanten bewegen door medelijden hadden Mathéa meegenomen naar Parijs.

Er was voortaan een meisje meer uit de provincie in de metropool, die in die tijd een slechte naam had. Eén van haar zussen, opgegroeid in Parijs, had voor haar een nette baan gevonden bij een joodse familie. Iedere zondag nodigde het kamermeisje haar uit in Montmorency om blindemannetje te spelen. Mathéa liet haar een jaar wachten, voordat ze met haar mee ging en op die manier ontmoette ze Lulu. Een verkleinwoordje dat haar niet kon bekoren. Dat klonk niet serieus. Een straatjongen uit de Rue Lepic, wat! Welnu,

Lucien was juist een keurige jongen, uit een rustige familie, werkzaam bij de posterijen.

"Ben je dan tenminste geen postbode?" had Mathéa ongerust gevraagd.

Lulu werkte bij de PTT waar talrijke functies waren en hij had niet durven zeggen, dat hij inderdaad postbode was. Om Mathéa te ontmoeten moest hij iedere keer het uniform dat hem zou verraden, uittrekken en een burgerpak aandoen, wat soms drie keer per dag kon gebeuren. Zijn familie nieuwsgierig geworden door dat gedoe, had dat uiteindelijk toegeschreven aan de grote achting die Lulu had voor Mathéa.

Om het appartement te verkrijgen dat het bestuur hem toestond, moest hij getrouwd zijn. Daarvoor had het jonge meisje uit de provincie niet de juiste papieren, maar ze hechtte aan een kerkelijke inzegening, wat niet het geval was voor haar vriend. Hij was een atheïst, toegewijd aan de ideeën van het humanisme, en de opkomst van het socialis-

me deed hem rechtvaardigheid verwachten van de sociale zaak. De crisis was groot en de geestelijkheid in opspraak gebracht. Het gemor van het volk steeg op uit de straten, waar men de afbeeldingen van de bazen in doods-kisten met zich meedroeg.

Ze waren dus vol moed op zoek gegaan naar de papieren van de familie. De moeder beantwoordde de brieven van Mathéa niet. Ze had haar zelfs niet gewaarschuwd, dat haar broer van achttien gedood was bij een ongeluk op zijn werk. Het weerzien was desastreus, en om het ergste te vermijden waren ze om 6 uur de volgende morgen al vertrokken. Ze zetten dus een huishouden op en vanwege het geweten van Mathéa stond Lucien heel vroeg op om voor de eerste mis zich te laten onderwijzen over de mysteriën van de catechismus, onmisbaar volgens de kerkelijke traditie.

Ze moesten zelfs vier jaar wachten voor de dag van de religieuze plichtigheid waarop

Mathéa een feest naar haar hart kreeg. Was God haar niet te hulp gekomen in de dagen van haar jeugd en zou Hij dat niet nog een keer doen?

Mathéa had nog steeds geen kinderen, en werkte op een naaiatelier. Ze had erover gedacht om zich tot de wetenschap te wenden om de verlangde zwangerschap op te wekken, maar een collega naaistertje had haar dat afgeraden: "De natuur weet altijd, wat ze doet. Zij die haar geweld aandoen, moeten het uiteindelijk bezuren."

Mathéa was gezwicht voor deze logica, maar vroeg zich steeds vaker af wat voor zin dit bestaan had. Het hebben van kinderen scheen niet meer de voornaamste reden van bestaan voor de mens op deze aarde, omdat men tenslotte toch dood ging. Onzinnig! En geld was nog een andere reden die de meerderheid van de bewoners van de aarde tot slaaf maakte. Bovendien praatten de volkeren met elkaar over vrede, terwijl ze zich

